

מ"ת 35919/12/17 - אליושה בן שלום נגד מדינת ישראל - פמ"ד

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 35919-12-17 ישראל נ' זגורי (עציר) ואח'

בפני	כבוד השופט נסר אבו טהה
המבקש	אליושה בן שלום
	ע"י ב"כ עוה"ד דורון נוי ועדן נחום
נגד	מדינת ישראל - פמ"ד
המשיבה	ע"י ב"כ עוה"ד סיגל דהן- הירש ומירית נוימן

החלטה בעניינו של המשיב 4

1. זוהי בקשה לעיון חוזר במסגרת עותר המבקש לעיון מחדש בהחלטה בדבר מעצרו עד תום ההליכים ולהורות על שחרורו לחלופת מעצר.

2. כתב האישום מושא בקשה זו, עניינו ברציחתו של עד המדינה טל קורקוס (להלן: "המנוח") ורצח גרושתו, דבורה קורקוס (להלן: "המנוחה"), בנוסף רציחתו של אלישע סבח (להלן: "המנוח"), ששימש כעד תביעה בתפ"ח 1172/07 כנגד אחיו של הנאשם 2 וגם הינו אביה של ל. אשר העידה מטעם המאשימה כעדת תביעה מרכזית בתפ"ח 1218/18 כנגד אדם איטל.

3. כתב האישום המאוחד והמתוקן מחזיק שבעה עשר אישומים, אשר בשניים מהם מואשם המבקש. האישום השמיני מייחס למבקש עבירת נשק (עשיית עסקה בנשק) לפי סעיף 144(ב2) לחוק ועבירה בנשק (החזקה) לפי סעיף 144(א). האישום העשירי מייחס למבקש עבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין ועבירת נשק (סחר), לפי סעיף 144 (ב2) לחוק.

4. האישום השמיני - הספקת אקדח "בול 150" לעד המדינה

בתמצית - נטען, כי בהתאם לסיכום קודם בין עד המדינה לנאשם 3, המבקש, בתאריך 21.06.2017, התלווה לעד המדינה והשניים נסעו לרחוב המלך שאול בנהריה, עד למקום בו הטמינו נאשם 3 והמבקש אקדח חצי אוטומט מסוג "בול". משהגיעו למקום, עד המדינה והמבקש ירדו מהרכב. אז, הצביע המבקש לעד המדינה על המקום בו הוטמן האקדח. בהתאם להכוונתו של המבקש, ניגש עד המדינה אל חבית הבטון מתחתיה לקח עד המדינה שקית ובתוכה האקדח "בול 150".

האישום העשירי - רצח טל קורקוס בתמצית -

עמוד 1

- א. במסגרת הקשר החליטו עד המדינה ונאשם 2, לגרום למותו של טל באמצעות הנחת מטען ובו חומר נפץ מתחת לרכבו של טל.
- ב. במסגרת הקשר ולשם קידומו, בתאריך 25.06.2017, החליטו הנאשם 2 ועד המדינה לנסוע לביתו של נאשם 3 (מיכאל מור), במטרה לרכוש ממנו מטען ובו חומר נפץ אשר בכוחו לגרום למותו של טל. לצורך כך, הצטייד עד המדינה בסכום של 9,000 ₪.
- ג. בסמוך לשעה 01:00, הגיעו עד המדינה ונאשם 2 לביתו של נאשם 3. במעמד זה, עדכן עד המדינה את נאשם 3 בדבר כוונתו וכוונותיו של נאשם 2, לגרום למותו של טל באמצעות הנחת מטען מתחת לרכבו של טל.
- ד. בתגובה לכך, קרא נאשם 3 למבקש, ובנוכחות עד המדינה ונאשם 2, הורה נאשם 3 **למבקש** לתאם מידית עם אנשיו בצפון את הספקת המטען לעד המדינה ולנאשם 2, וזאת תמורת 9,000 ₪.
- ה. מיד לאחר מכן, בהתאם להנחיותיו של נאשם 3, תיאם **המבקש** עם ניר טולדנו (להלן: "ניר") את הספקת המטען לעד המדינה ולנאשם 2 בחיפה. בתמורה לכך, בביתו של נאשם 3, העביר עד המדינה **למבקש** 9,000 ₪ תמורת המטען.
- ו. בסמוך לשעה 01:15, בהנחיית נאשם 3, הוביל **המבקש** את עד המדינה ונאשם 2 למקום המפגש עם ניר. בסמוך לשעה 02:15, משהגיעו למקום המפגש בחיפה, שם המתינו להם ניר וגילי מזרחי. במעמד זה, מסר ניר **למבקש** ולעד המדינה, שלא יעלה בידו לספק לעד המדינה ולנאשם 2 את המטען בו במקום, מאחר והמטען הוסתר מתחת למועדון פעיל בחיפה, והוצאתו בתנאים אלה, עלולה לחשוף אותם ואת פעילותם.
- ז. בהמשך, עדכן עד המדינה את נאשם 3 בדבר אי הספקת המטען על ידי אנשיו מהצפון כפי שסוכם, וביקש ממנו לדאוג לו להספקת מטען חלופי עוד באותו הלילה. נאשם 3 הורה לעד המדינה להגיע לביתו של הנאשם 5 ומסר לו, כי הוא ימתין לו שם.
- ח. בסמוך לשעה 03:00, הגיעו עד המדינה ונאשם 2 אל ביתו של נאשם 5, שם המתינו להם נאשם 5 ונאשם 3. במעמד זה, סיפקו נאשם 3 ונאשם 5 לעד המדינה ולנאשם 2 מטען חבלה במשקל של כ-550 גרם וכן מערכת להפעלת המטען.
- ט. למחרת, בסמוך לשעה 21:00, הצמיד הנאשם 2 את המטען מתחת לרכבו של טל. בהמשך ובסמוך לשעה 03:08, משנכנס טל לרכבו, לחץ נאשם 2 על כפתור ההפעלה של המטען באמצעות השלט וכתוצאה מכך נגרם פיצוץ עז של המטען והרכב, אשר עלה באש כאשר טל בתוכו, ובכך גרמו למותו.
- המאשימה מציינת, כי לשם ביצוע הרצח עשו הנאשמים 3 (מיכאל מור), 5 (שמעון שרביט), עסקה בהספקת נשק (מטען חבלה), כשנאשם 4 (המבקש) שותף לעסקה. את המטען הובילו בצוותא חדא נאשמים 1 ו-2 יחד עם עד המדינה (מטען חבלה), ובנוסף, נשאו הנאשמים 1 ו-2 אקדח ללא רשות על פי דין.

עוד לשיטת המאשימה, נאשם 5 (שמעון שרביט), סיפק לנאשם 2 ולעד המדינה את מטען החבלה כשהוא מודע לכך שקיימת אפשרות שהמטען ישמש לגרימת מותו של אדם ונאשם 4 (המבקש) היה שותף להספקת המטען כשהוא מודע לכך שקיימת אפשרות שהמטען ישמש לפגיעה באדם. בכך גרמו נאשמים 4 (המבקש), 5, במעשה אסור, למותו של אדם.

על רקע העובדות הנ"ל, יוחסה לנאשמים 1, 2 ו-3 עבירה של רצח לפי סעיף 300(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

על רקע העובדות הנ"ל, יוחסה למבקש ולנאשם 5 עבירה של הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין.

5. ביום 18.04.2018 בחר המבקש לייצג את עצמו, הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. כמו כן, הסכים למעצרו עד תום ההליכים, תוך שמירת הזכות לפנות בבקשה לעיון חוזר כאשר יהיה מיוצג וימצא לנכון.

6. עתה עותר המבקש מבית המשפט, בעודו מיוצג, לעיין מחדש בהחלטה בדבר מעצרו עד תום ההליכים וזאת בשל העדר ראיות לכאורה כנגד המבקש בעיקר באישום **העשירי**.

אשר לעבירת ההריגה, נטען, כי אין לייחס למבקש ביצוע בצוותא, שכן גם אם נלך לשיטת המשיבה לפיה בעת אספקת המטען המבקש היה מודע לכך שהמטען עשוי לשמש להמתת אדם, הרי שאין מחלוקת שהמטען שסופק בסופו של דבר לעד המדינה ולנאשם 2 אינו אותו מטען שאמור היה לספק המבקש. המבקש לא סיפק מטען בפועל. לגישת הסנגור, חלקו של המבקש מתמצה בכך שניסה לספק מטען, אשר בסופו של יום לא סופק ומשכך ניתן לכל היותר לייחס לו עבירה של ניסיון לעשיית עסקה בנשק. עוד נטען כי המבקש כלל לא היה שותף להתרחשויות שאירעו לאחר כישלון העסקה (הספקת המטען הקטלני על ידי הנאשמים 3 ו-5). לפיכך אין קשר סיבתי עובדתי בין מעשיו של המבקש לבין התוצאה הקטלנית שנגרמה (מותו של טל קורקוס) וזאת מכמה טעמים:

ראשית, נטען כי המבקש לא היה מודע לסיבה בגינה עד המדינה והנאשם 2 מעוניינים לרכוש מטען ולמה עתיד המטען לשמש, שכן לא נכח בשיחה של עד המדינה עם הנאשם 3. תימוכין לכך הפנה הסנגור להודעותיו של **עד המדינה** - הודעה מיום 04.09.2017 מסר כי המבקש לא ידע למה אמור המטען לשמש (שורה 40); הודעה מיום 26.09.2017 מטיחים בו החוקרים כי בהודעה קודמת מסר שהמבקש היה עד לשיחה ושמע את תוכן השיחה שלו עם הנאשם 3 (מיכאל מור) בנוגע למי מיועד המטען ומשיב "הוא לא שמע בוודאות מיליון אחוז". עוד מסר כי שוחח עם הנאשם 3 (מיכאל מור) במרפסת "לא מדברים בתוך הבית, מדברים באוזן.. שלא ישמעו אם יש האזנות בתוך הבית.."; ובתמליל 961 עמ' 11 מסר "הצמדנו אוזן אחד לשני ודיברנו...".

שנית, נטען כי המבקש היה שותף לתיאום הספקת המטען מהחבר'ה מהצפון, אולם כלל לא ידע כי לנאשם 3 יש מטען משלו. בנוסף נטען, כי "החבר'ה מהצפון" אינם שייכים לחבורתו של הנאשם 3. בעניין זה הפנה הסנגור להודעתו של עד המדינה מיום 24.09.2017 בה מסר כי "המטען הוא של מיכאל לא של הצפוניים..."; להודעה מיום 10.09.2017 "אני אמרתי למיכאל שאני צריך חבילה זה היה פנים מול פנים בבית שלו ברמת גן, הוא אמר לי אין לי, יש את החבר'ה מהצפון..." וכן להודעה מיום 08.10.2017 בה מסר כי המבקש הוא שתיאם את הספקת המטען עם החבר'ה מהצפון ולא הנאשם 3 וזאת הוא יודע כי המבקש דיבר עם ניר בטלפון על ידיו "אליושה אמר לניר בטלפון מה שדיברנו הכול בסדר? אמר לו אתה יכול לצאת לדרך ויצאנו לדרך... מהמרפסת של מיכאל אליושה דיבר עם ניר טולדנו ויצאנו לדרך... מיכאל אמר שיש לחברה מהצפון אני אומר לו בוא נסדר מהם אז מיכאל אמר לאליושה חייג אליהם...".

עוד בעניין זה, נטען כי לאחר שהספקת המטען על ידי ניר לא צלחה המבקש נשאר בצפון ולא חזר לרמת גן יחד עם עד המדינה והנאשם 2.

עוד נטען, כי המבקש לא היה נוכח בהמשך השתלשלות האירועים, אשר בסופה סופק המטען האחר (הקטלני) על ידי הנאשמים 3 ו-5. בהקשר זה הפנה הסנגור להודעה של עד המדינה מיום 12.09.2017 בה מסר כי נסע לביתו של הנאשם 3, ביקש ממנו מטען ובהמשך לכך נסע עם המבקש והנאשם 2 לצפון שם לא סופק המטען. "כשהגענו לצפון דחפו אותנו ליום למחרת.. חזרנו אני ואריק לתל אביב לבד.. חזרנו אני ואריק לכיוון רמת גן לבד ... אני הייתי אמור לקחת בצפון מטען של שני קילו חזרנו אני ואריק למיכאל הביתה עליתי אליו לפנות בוקר אמרתי לו תשמע החברה של הצפון קיבלו את הכסף.. אמרתי לו תראה מה אפשר לעשות הוא אמר לי יה מזדיין רק אתה יכול להוציא אותו מהבית בשביל דברים כאלה... קבענו אצל שמעון שרביט לאיזה שעה אולי פחות אחרי זה...".

שלישית, אשר לכסף שקיבל לידיו המבקש מעד המדינה, נטען, כי עד המדינה מסר כי העביר את הכסף לידיו של המבקש וזאת משום שלא רצה לחשוף את עצמו בפני ניר כמי ששילם על המטען. מה גם שבסופו של דבר עסקה זו כלל לא יצאה לפועל.

הסנגור בעניין זה הפנה להודעתו של עד המדינה מיום 10.09.2017 בה מסר כי העביר למבקש ₪ 9,000 "אליושה אמר לי זה עולה 10,000 ₪ ואני נתתי אותם ביד מזומן לאליושה... כי אני רציתי שפחות אנשים ידעו שאני בתמונה...";

הודעה מיום 24.09.2017 בה נשאל עד המדינה מי קיבל כסף עבור המטען והשיב "ניר" אבל לא ראה במו עיניו שקיבל את הכסף.

נשאל איך יכול להיות ששילם כסף לצפוניים ולא קיבל מהם מטען והשיב "כי הם היו אמורים להביא את זה

למחרת... הם היו אמורים להביא את זה למחרת אני חזרתי למיכאל אמרתי לו תדאג לי לזה ותיקח מהם, הם כבר קיבלו את הכסף..."

להודעה מיום 26.09.2017 נשאל מדוע העביר את הכסף למבקש ולא לאחד מהצפוניים ומשיב "כי לא רציתי לדבר עם ניר.. הוא לא חבר שלי כמו שהוא חבר של אליושה, מכיר אותו חפוף שטחי.. אליושה רק ידע שמ.א. לוקח את המטען מניר חוץ מזה אליושה לא ידע מכלום..."

רביעית, נטען כי אין לייחס למבקש ביצוע בצוותא של מסירת המטען הקטלני או הספקתו שכן, כפי שעולה מאמרתיו של עד המדינה הוא אינו מודע האם היה סיכום כלשהו בין המבקש לבין נאשם 3 לאחר שהעסקה עם החברה מהצפון לא יצאה לפועל.

עוד נטען, כי עד המדינה לא מסר כי התקיימה שיחה בין המבקש לנאשם 3 בזמן שהיו יחדיו בצפון ונפגשו עם ניר. בהקשר זה נטען כי מדובר בהתרחשויות שהתרחשו לאחר כישלון העסקה עם החברה מהצפון, באופן ספונטאני וללא תכנון מוקדם.

לסיכום, לשיטת הסנגור, שותפותו של המבקש בניסיון לספק את "מטען א" (המטען מהחברה מהצפון- ניר) איננה מקימה שותפות בהספקה של "מטען ב" (המטען הקטלני בו נעשה שימוש לרצח טל קורקס) שכן המדובר בשני אירועים נפרדים, כאשר המבקש לא עשה כל מעשה שהינו חלק מהשרשרת שגרמה בפועל למותו של טל קורקס, ואף לא היה מודע להתרחשותם של האירועים. עוד נטען כי לא בכדי בחרה המאשימה שלא לייחס למבקש עבירה של קשירת קשר.

אשר לעבירת הסחר בנשק לפי סעיף 144(ב2), נטען כי המבקש היה שותף לכל היותר לסיכום בעל פה לקיים עסקה שיש בה מסירת החזקה בנשק, אולם ההחזקה בנשק לא עברה בפועל מניר לידי המבקש ולא מהמבקש לידי אחרים. לשיטת הסנגור ניתן לייחס למבקש לכל היותר ניסיון לבצע עסקה בנשק.

עוד הפנה הסנגור במישור המשפטי להחלטת המותב העיקרי בטענות המקדמיות, לרבות ההחלטה בבקשת המאשימה לתיקון כתב האישום מיום 31.12.2019 (ראה החלטה מיום 20.01.2020, תפ"ח 35982-12-17, וכן החלטה בטענות המקדמיות מיום 25.06.2020).

7. **ב"כ המשיבה** מנגד, טענה כי קיימות ראיות לכאורה לחובת המבקש בעבירות המיוחסות לו כמתואר בעובדות כתב האישום המתוקן. המשיבה מיקדה טענותיה בנוגע להשגות ב"כ המבקש בעניין האישום העשירי - הריגה ועסקה בנשק (סחר), שתמציתן:

גרסאות עד המדינה - לדבריו של עד המדינה, במסגרת הקשר המתואר בכתב האישום, ביום

26.06.2017 הגיעו עד המדינה והנאשם 2 לביתו של הנאשם 3 במטרה לרכוש ממנו מטען חבלה, במהלך המפגש ביקש עד המדינה לרכוש לבנת חבלה גדולה שיהא בכוחה לגרום למותו של טל קורקוס תמורת תשלום של 9,000 ₪.

עוד לגרסת עד המדינה, במעמד זה פנה הנאשם 3 למבקש והורה לו ליצור קשר עם החברה מהצפון (נר טולדנו) ולתאם עמם הספקת המטען עבור עד המדינה והנאשם 2 עוד באותו הלילה (הודעות מיום 04.09.2017 שעה 23:43 ש' 10; הודעה מיום 10.09.2017 ש' 132; הודעה מיום 11.09.2017 ש' 10; הודעה מיום 13.09.2017 שעה 13:15 ש' 302; הודעה מיום 26.09.2017 שעה 08:48 ש' 36; שחזור עד המדינה).

לחילופין, לשיטת המשיבה, הורה נאשם 3 למבקש כי במידה ולא ניתן יהיה לספק את המטען בצפון באותו המועד, המבקש ידאג להספקת נפץ מ"החברה" בצפון" בזמן שהנאשם 3 יפעל לארגן הספקת מטען חבלה קטלני חדש עבור עד המדינה והנאשם 2 מ"מחסני" ההתארגנות במרכז הארץ (מזכר הכנה לראיון של עד המדינה, פרוטוקול הדיון מיום 09.01.2020 ומיום 13.01.2019).

עוד הפנתה המשיבה להאזנת נפחמביתו של נאשם 3 מיום 26.06.2017 שעה 01:02 -

בהן נשמע האחרון קורא למבקש ואומר לו "אליושה... אם הוא מתקשר אלייך עכשיו יגיד לך זה רלוונטי. תגיד לו שאתה יוצא אליו שיצא מהר אלינו שיביא רק את הזה.. השני ישאיר אצלו.. שיביא רק את הזה.. אנחנו ניסע בינתיים נוציא שם את מה שצריך להוציא..."

עוד בעניין זה, לשיטת המשיבה, במהלך דברים אלה ובהתאם להוראה של הנאשם 3 שוחח **המבקש** בטלפון עם "החברה" מהצפון" כשהוא במרפסת הדירה, ותיאם עמם את המפגש בחיפה, בו יספקו לעד המדינה והנאשם 2 את לבנת החבלה. מיד לאחר מכן, ובזמן שהמבקש נמצא בקרבת מקום, שוחחו עד המדינה, נאשם 2 ונאשם 3 אודות כמות המטען שתסופק להם בכדי לגרום למותו של טל קורקוס. על כך שלא קיימת היתכנות שכמות חומר הנפץ שבלבנת החבלה לא יהא בכוחה להמית את טל קורקוס ואודות מה יעלה בגורלו של טל קורקוס במידה ולבנת החבלה "לא תעשה את העבודה".

לשיטת המשיבה, המבקש נכח במעמד השיחה, או בקרבת מקום, והיה מודע למטרת המטען אותו מבקשים הנאשם 2 ועד המדינה לרכוש.

בעניין זה הפנתה המשיבה לעדותו של עד המדינה בבית המשפט במסגרתה מסר: "אני שאלתי את מיכאל יספיק חצי ק"ג למטען? אנחנו דיברנו על המטען.. הוא אמר לי בנוכחות אריק (נאשם 2) אם הוא ייצא מזה הוא יחיה חיים של כלב. אני ביקשתי לשמוע את הדעה של אריק כי לא רציתי להחליט לבד... מיכאל אמר לי בפירוש תשמע אם הוא לא אמר הוא יינצל אם אני לא מאחל לו הוא יחיה חיים של כלב.. וגם מיכאל דיבר עם אליושה הוא שאל אותו אם אנחנו יכולים לצאת לצפון בינתיים..." (פרוטוקול מיום 13.01.2020 עמ' 1955).

עוד לשיטת המשיבה, התשלום עבור המטען הינו בגדר "ראיית הזהב" לחובת המבקש-

עד המדינה מסר כי התשלום בסך 9,000 ₪ שהעביר למבקש לא הושב אליו, בין היתר בשל ההבטחה של ניר והמבקש כי יספקו את מטען החבלה לעד המדינה ביום שלמחרת המפגש.

בהקשר זה הפנתה המשיבה להודעת עד המדינה מיום 17.12.2017:

"ש. - מה היה הסיכום ביניכם בעניין הכסף אחרי שהבנתם שאי אפשר להעביר את המטען?

ת. - לא סיכמנו שום דבר. הייתי אמור לקבל את המטען ביום למחרת מניר. כבר אמרתי את זה בעדויות קודמות... זאת אומרת שהתשלום נשאר אותו תשלום אצל אליושה רק היום של הספקת המטען השתנה..."

כן הפנתה המשיבה לעדותו בבית המשפט מיום 13.01.2020:

"... אני לא ראיתי מה עשו עם הכסף בצפון, אני את הכסף נתתי לאליושה בתוך הבית. באתי לתת למיכאל אמר לי אל תיתן לי אני תן לאליושה. ומה קרה עם הכסף הזה אני לא יודע.. אני בהתחלה אמרתי הכסף הזה עבר לניר והכל, למה? כי אני רציתי כמה שיותר להרחיק את מיכאל מהנושא הזה..."

לסיכום, לשיטת המשיבה התשתית הראייתית לחובת המבקש כפי שפורטה בחלקה לעיל, מצביעה על כך שהמבקש היה שותף בצוותא להספקת המטען ולתכנית העבריינית שכללה תכנון ותיאום מוקדם, חלוקת תפקידים בין המבקש לנאשם 3 והמעורבים האחרים, השתתפות של המבקש לצורך מימוש התכנית, ותפקידו של המבקש כ"איש הכספים" שכן הוא זה שקיבל לידיו את הכסף בתמורה להספקת המטען.

אשר להשגות הסנגור, נטען כי העובדה שהמבקש לא נכח בעת הספקת מטען החבלה הקטלני שהביא למותו של טל קורקוס ושהתמורה בגינו הועברה אליו אינה יוצרת נתק מוחלט בין התנהגותו של המבקש בהתאם לתכנית העבריינית עליה סוכם בביתו של הנאשם 3 לבין התנהגותם של הנאשם 3 ו-5 בביתו של הנאשם 5 ובוודאי שאין לראות בכך משום ביטול התכנית העבריינית המקורית.

עוד בעניין זה נטען כי במעמד המפגש בביתו של הנאשם 3 ברמת גן, המבקש ידע על פרטי **התכנית החלופית**, ככל והספקת המטען לא תתממש מ"החברה" מהצפון". שכן נאשם 3 הודיע למבקש כי הם יפעלו באופן סימולטני לקידום הספקת המטען - בזמן שהמבקש יפעל להספקת המטען בחיפה, נאשם 3 יפעל לקידום הספקת מטען חבלה מוכן "ממחסני" החבורה באזור המרכז, ככל והספקת המטען מחיפה לא תצלח.

המשיבה הפנתה לדברים כפי שנשמעים בהאזנת הנפח מביתו של הנאשם 3 "מיכאל: אם הוא.. מתקשר אלייך

עכשיו יגיד לך זה רלוונטי תגיד לו שאתה יוצא אליו מהר אלינו שיביא רק את הזה... אנחנו ניסע בינתיים נוציא שם את מה שצריך להוציא..." (שעה 01:07:29).

עוד נטען כי במהלך המפגש בחיפה, המבקש וניר סיכמו עם עד המדינה שכלל ולא יסופק לעד המדינה מטען חבלה מוכן לשימוש בליל המפגש, הם יספקו לו מטען חבלה מוכן להפעלה למחרת בחולון.

המשיבה הפנתה בעניין זה לעדותו של עד המדינה בבית המשפט ("...אליושה התמהמה יותר מידי עם ניר אני הלכתי אליהם הבנתי שיש עיכוב. ניר אמר לאליושה שהמטענים נמצאים מתחת לפאב בחיפה ואי אפשר להוציא אותם ואם אנחנו רוצים מחר זה יגיע לאזור המרכז. סגרנו באותו רגע שלמחרת אני וניר הוא מביא לנו את המטען לחולון..." (פרוטוקול מיום 09.01.2020); "...סגרנו שלמחרת הוא מביא את זה לחולון. אליושה נשאר באזור הצפון כי הוא היה אמור להביא את זה אתו למחרת ובסוף אני הגעתי עם מיכאל לשמעון לבית בחולון כמו שקבענו ואני קיבלתי מטען קומפלט כולל מערכת הפעלה שנאי ומגנט בבית של שמעון שרביט..". - פרוטוקול מיום 13.01.2020).

בנוסף, לשיטת המשיבה, העובדה שהמבקש לא השיב לעד המדינה את התמורה הכספית שקיבל בגין הספקת המטען מלמדת כי היה מודע לכך שמי מהמעורבים האחרים יספקו את המטען המבוקש.

אשר לעבירת ההריגה - לשיטת המשיבה, שעה שקיימת תשתית ראייתית לכאורית לחובת המבקש בעבירת הסחר בנשק - התארגנות עבריינית במסגרתה המבקש היה שותף לתכנית שמטרתה לספק מטען חבלה קטלני עם חומר נפץ במשקל של 550 גרם מוכן להפעלה לעבריינים המעורבים בסכסוכים, וכאשר מטען החבלה שסופק לאותם מעורבים באותו הלילה שימש יממה לאחר מכן לרציחתו של טל קורקוס. מכאן שיש לקבוע כי תשתית ראייתית זו מקימה סיכוי סביר להרשעה גם בעבירת ההריגה.

עוד נטען כי שאלת אחריותו של המבקש להמתתו של טל קורקוס הינה שאלה משפטית שמקומה להתברר במסגרת ההליך העיקרי. המשיבה הפנתה לפסיקה התואמת לשיטתה. נטען כי חזקת המודעות מלמדת כי המבקש היה מודע לכך שהתוצאה הטבעית שעשויה לצמוח מהספקת מטען חבלה קטלני היא מותו של אדם וכן כי מטען כזה אינו נועד להגנה עצמית כי אם לפגיעה בחיי אדם והוא צפה את האפשרות לקרות התוצאה.

עוד ציינה המשיבה כי המבקש בחר לשמור על זכות השתיקה בחקירותיו במשטרה ולא נתן גרסה כלשהי באשר לחלקו בביצוע המעשים ולראיות שהוטחו בפניו, ושתיקתו מהווה חיזוק לראיות.

אשר למסוכנות, נטען כי העבירות המיוחסות למבקש ונסיבות ביצוען לכאורה מלמדות על מסוכנות גבוהה הנשקפת מן המבקש שכן מדובר במי שלכאורה חבר לנאשם 3 ואחרים ופעלו יחדיו במסגרת התארגנות עבריינית לצורך ביצוע עבירות אלימות ונשק, בין היתר במסגרת סכסוכים בין כנופיות עבריינים.

עוד נטען כי מחומר הראיות עולה כי המבקש הוא מי שרגליו נטועות עמוק בעולם העברייני בכלל ובמעורבות בסכסוכים פעילים שבין כנופיות עבריינים בפרט. בנוסף, מדובר במי שהוא יד ימינו של הנאשם 3 ומהווה חולייה משמעותית בשרשרת הפצת הנשק, הגם שאינו "הדמות הדומיננטית". עוד נטען כי מסוכנותו של המבקש מתגברת נוכח עברו הפלילי.

אשר להחלטת בית המשפט העליון בעניינו של הנאשם 5 (שמעון שרביט), נטען כי חלקו של המבקש, מעמדו, מעורבותו ועוצמת הסיכון הנשקפת ממנו גדולים יותר ובשל כך יש להבחין ביניהם.

דין והכרעה

8. ההחלטה בדבר מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, כאשר חומר הראיות טרם עבר את "מסננת" החקירה הנגדית, בשלב זה יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת אשמתו של הנאשם. עוד נקבע כי בשלב המעצר אין בית המשפט נדרש לשאלות של מהימנות עדים או למשקל של העדויות, אלא אם מדובר בפרכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממש בקיומן של ראיות לכאורה. עוד בהקשר זה, נקבע כי אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד.

לא אחת נקבע בפסיקה כי על בית המשפט לתת את דעתו ליחס שבין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה על חירותו של הנאשם, ושעה שבחינת חומר החקירה מעוררת ספק וסתירות, יטה בית המשפט להעדיף את שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר (ראה בש"פ 1597/20).

9. ב"כ הצדדים מיקדו טענותיהם בנוגע לאישום העשירי שעניינו עבירות בנשק (סחר) והריגה. בהתאם לתשתית הראייתית כפי שפורטה לעיל אין מחלוקת כי המבקש היה שותף לניסיון הספקת מטען חבלה קטלני (מטען א'), וזאת בהתאם לגרסתו של עד המדינה ולהאזנות הנפח מביתו של הנאשם 3, עולה כי המבקש התבקש על ידי הנאשם 3 ליצור קשר עם "החבר'ה מהצפון" ולספק לעד המדינה ולנאשם 2 מטען חבלה, בהתאם לבקשתם.

עוד עולה, כי לאחר שהמבקש תיאם את המפגש בחיפה, וטרם יציאתו מביתו של הנאשם 3 צפונה, קיבל לידיו סך של 9,000 ₪ בתמורה למטען החבלה אותו אמור היה לספק. בהמשך לאמור, נסעו עד המדינה ונאשם 2 ברכב אחד, המבקש ברכב אחר והגיעו לנקודת המפגש ליד חיפה. עוד אין מחלוקת כי במפגש זה, לא סופק מטען חבלה וזאת משום שהמטען מוחבא מתחת למועדון פעיל ויש קושי להוציאו.

לאחר מכן חזרו הנאשם 2 ועד המדינה בעוד המבקש נותר בצפון. בהמשך לכך, באותו הלילה, סופק לעד המדינה ולנאשם 2 מטען חבלה אחר (מטען ב') בביתו של הנאשם 5, על ידי נאשמים 3 ו-5. יום למחרת מטען זה שימש לרצח טל קורקוס.

למעשה, גדר המחלוקת בין הצדדים נסוב סביב תפקידו של המבקש כמבצע בצוואת בהספקת מטען החבלה הקטלני (מטען ב'), בו נעשה שימוש לרצח טל קורקוס וכן אודות מודעותו של המבקש לכך שמטען החבלה מיועד לפגיעה בטל קורקוס.

המבקש טוען כי הגם שהיה נוכח בביתו של הנאשם 3 במועד המפגש, נסע לצפון בניסיון לספק מטען וקיבל לידיו 9,000 ₪ בתמורה לו, עדיין לכל היותר, ניתן לייחס לו עבירה של ניסיון להספקת מטען. שכן בסופו של יום לא סופק מטען על ידו ולא היה לו כל חלק בהספקת המטען ששימש לרצח טל קורקוס (מטען ב').

מנגד, נטען, כי בעניינו של המבקש מתקיים מבחן השליטה - היה חלק מהתכנית ופעל בצוואת עם הנאשם 3 ואחרים; מבחן הקרבה - מהווה חלק מהמעגל הפנימי של התכנית; המבחן הפונקציונלי - נטל חלק משמעותי וחיוני בביצוע מכירה והספקת מטען. לשיטת המשיבה, די בפעולות שנקט המבקש במועד המפגש בביתו של הנאשם 3, דהיינו קבלת התמורה הכספית לידיו ותיאום הספקת המטען מ"החבר'ה מהצפון" כדי לסווגו כמבצע בצוואת.

דומני, כי מהתשתית הראייתית כפי שפורטה לעיל, יש קושי להצביע באופן מובהק על המבקש כמבצע בצוואת, וזאת לאור הריחוק הלא מבוטל בין מעשיו של המבקש וחלקו בתכנית - תיאום הספקת המטען מניר, קבלת תמורה כספית עבור המטען ונסיעה לחיפה לצורך מפגש שתואם עם ניר לאיסוף מטען א' (שכאמור לא סופק בסופו של דבר), לבין מעשה הרצח יממה למחרת והספקת המטען הקטלני (מטען ב') בו נעשה שימוש ברצח.

מחומר החקירה עולה כי המבקש הינו חלק מחבורתו של הנאשם 3. אף ניתן להגיד כי המבקש הינו "עושה דברו" של הנאשם 3 ולשניים קשרי משפחה. המבקש נכח בביתו של הנאשם 3 במועד המפגש בין עד המדינה והנאשם 2, שבמהלכו ביקשו מהנאשם 3 שיספק להם מטען.

מגרסתו של עד המדינה עולה כי המבקש אמנם היה בבית בעת המפגש עם הנאשם 3, אולם **לא נכח במעמד השיחה**, שכן הם שוחחו במרפסת ותוך כדי **לחישות אחד לאוזנו של השני**. עוד עולה, כי מדובר על פרק זמן לא ארוך בו שהו עד המדינה ונאשם 2 יחד עם המבקש בביתו של נאשם 3 (חצי שעה), כי המבקש לא היה שותף לדין ודברים בנוגע לפגיעה המיועדת במנוח ולא היה מודע לדחיפות של העניין, שכן לא היה מצוי בסוד העניינים.

ראה בעניין זה הודעתו של עד המדינה מיום 26.09.2017:

"ש. - עולה כי בשיחה אצל מיכאל בנוגע למטען היה גם אליושה ונראה כי הוא היה עד לשיחה ושמע את תוכן השיחה שלך עם מיכאל למי מיועד המטען.

ת. - הוא לא שמע. בוודאות של מיליון אחוז..."

הודעתו של עד המדינה מיום 08.10.2017:

"...היינו בבית של מיכאל 20 דקות חצי שעה... היינו בבית אני אריק אליושה ומיכאל... זה היה בבית של מיכאל, נכנסתי לבית ודיברתי במרפסת, אמרתי למיכאל שיביא לי מטען, אמר לי אין לי יש לחבר'ה מהצפון וזהו נסענו לצפון..."

ש.- מי נכח בשיחה?

ת.- אני ומיכאל

ש.- למה דיברתם במרפסת?

ת.- לא מדברים בתוך הבית, מדברים באוזן.. נצמדו לאוזן אחד של השני ודיברנו... שלא ישמעו אם יש האזנות בתוך הבית... מיכאל אומר שיש לחבר'ה של הצפון, אני אומר לו בוא נסדר מהם אז מיכאל אומר לאליושה חייג אליהם..."

גם עיון בהפניות של המשיבה בדברי עד המדינה במסגרת עדותו הראשית (מיום 09.01.2021 וכן מיום 13.01.2021), שכן טרם נחקר נגדית (העדות הופסקה על רקע מגפת הקורונה), בזהירות המתבקשת, לא ניתן לומר שהמבקש שמע למי מיועד המטען ואת הצורך והדחיפות בהשגתו.

בהקשר זה אני מפנה לתשובות עד המדינה: "אני אמרתי למיכאל בצד יש לי, אני צריך מטען דחוף... מיכאל ביקש מאליושה שיחייג אליהם... אליושה חייג לניר טולדנו... חזרנו לסלון אחר כך מיכאל אמר לאליושה אתה תביא את הזה (הכוונה להביא את הנפץ) ואני אלך להוציא את המטען. סגרנו שאחרי שאני נוסע לצפון אם הם לא הביאו לי את כל המטען קומפלט, ככה או ככה, אנחנו חוזרים ונפגשים בבית של שמעון שרביט בחולון" (ראה פרוטוקול מיום 09.01.2021).

לשאלת התובעת: "באיזה טון השיחה מתנהלת, איך אתם מדברים?"

עד המדינה: "אנחנו מתלחשים בסלון." (ראה פרוטוקול מיום 13.01.2021)

אשר לטיעון המשיבה, כי קיימת מודעות מצד המבקש לקיומה של "**תכנית חילונית**" להספקת מטען במידה והמטען לא יסופק על ידי הח'ברה מהצפון (ניר וגילי מזרחי)

(המשיבה בהקשר זה הפנתה לתמלול האזנת הנפח מביתו של נאשם 3, שם נשמע אומר: "אם הוא מתקשר אליך עכשיו יגיד לך זה רלוונטי תגיד לו שאתה יוצא אליו שיצא מהר אלינו שיביא רק את הזה... אנחנו ניסע בינתיים נוציא שם את מה שצריך להוציא").

עוד תימוכין לכך לשיטת המשיבה, ניתן ללמוד מהעובדה, כי התמורה בגין הספקת מטען החבלה ששולם למבקש בדירתו של נאשם 3, התנהגות זו היא הנותנת לכך שהמבקש היה מודע לכך שמי מהחברה ההתארגנות הפלילית של הנאשם 3, צריכים לנקוט בפעולות להגשמת התכנית העבריינית.

דומני, שקיים קושי לא מבוטל לקבל את התזה של המשיבה, שכן, בסופו של יום, המבקש לא סיפק לעד המדינה ולנאשם 2 את המטען מ"החברה מהצפון" כפי שהתבקש על ידי נאשם 3 (מטען א'), וכן אין מחלוקת כי המבקש לא נכח בהשתלשלות העניינים שלאחר המפגש עם ניר בצפון (בביתו של נאשם 5 וקבלת המטען הקטלני לידיהם).

המשיבה מבקשת ללמוד מגרסתו של עד המדינה, כי התקיימו שתי תכניות חלופיות להספקת מטען חבלה וכי המבקש היה מודע להן. עם זאת, כפי שמסר עד המדינה בעדותו, התכנית המקורית הייתה הספקת מטען מהחברה בצפון, שכן הנאשם 3 מסר שאין לו מטען והוא שהנחה את המבקש לפעול בהתאם מול ניר. בהמשך, לאחר שלא צלחה הספקת המטען מניר, סוכם כי למחרת המבקש וניר יביאו את המטען לחולון. לאחר מכן נפגשו עד המדינה ונאשם 2 עם נאשם 3 בביתו של הנאשם 3 וזאת בהתאם לתכנון המקורי ביניהם, שם קיבלו לידם מטען שלם מוכן להפעלה.

10. אשר לתמורה הכספית - המבקש אמור היה לספק מטען לעד המדינה ולנאשם 2 וזאת ללא קבלת תמורה אישית בגינו. המבקש קיבל לידי תמורה כספית על סך 9,000 ₪ בכדי להעביר ל"חברה מהצפון", כאשר עד המדינה מספק הסבר לאופן ההתנהלות הזה, ולפיו הוא העביר את הכסף למבקש משום שלא רצה לשלם ישירות לניר, בכדי להרחיק עצמו מהתשלום שכן לא מכיר היטב את ניר. אולם, הכסף עבור המטען היה מיועד לניר. עד המדינה מסר כי המבקש עצמו לא קיבל כסף בעבור חלקו בעסקה ("נתתי אותם ביד מזומן לאליושה... כי אני רציתי שפחות אנשים ידעו שאני בתמונה" - הודעה מיום 10.09.2017; "לא רציתי לדבר עם ניר... הוא לא חבר שלי כמו שהוא חבר של אליושה... מכיר אותו שטחי" - הודעה מיום 26.09.2017). לאחר שניסיון הספקת המטען מניר בחיפה לא צלח הכסף נשאר אצל המבקש, לדבריו של עד המדינה משום שהמבקש וניר אמורים היו לספק את המטען ביום שלמחרת ("הם היו אמורים להביא את זה למחרת. אני חזרתי למיכאל תדאג לי לזה ותיקח מהם כי הם כבר קיבלו את הכסף...") - הודעה מיום 24.09.2017).

לא מצאתי כי בנסיבות מסוימות אלו, כאשר המבקש אינו מצוי בסוד העניינים והוא משמש כ"צינור" באופן טכני בלבד להעברת התמורה לידי ניר, מסירת התמורה הכספית לידי מחזקת את הראיות נגדו.

עד המדינה מסר הסבר מניח את הדעת לעניין שכן רצה להרחיק את עצמו ממסירת הכסף, ביקש מנאשם 3 "לדאוג לו לזה" ולקחת את המטען שהיו אמורים לספק בתמורה. מה גם, מחומר הראיות עולה כי בסופו של יום אותה תמורה לא נפדטה שכן המטען הקטלני ששימש לרצח המנוח כלל לא סופק על ידי המבקש ולא מ"החברה מהצפון". אלא, לכאורה, ממחסניו של הנאשם 3 במרכז הארץ (המטען הקטלני סופק שעות ספורות בלבד לאחר המפגש בצפון על ידי הנאשמים 3 ו-5 בביתו של הנאשם 5 בעיר חולון).

11. קונסטרוקציה משפטית דומה לזו שמנסה המשיבה להיבנות ממנה נידונה והוכרעה לאחרונה בתפ"ח 63752-10-15 מדינת ישראל נ' אדרי ואח' (בית המשפט המחוזי בבאר-שבע) בעניינו של נאשם 4 אדי יהודה מכלוף (להלן: "מכלוף").

מכלוף הואשם בעבירות של קשירת קשר לפשע, רצח, ניסיון רצח - שתי עבירות, עבירות נשק (ייצור נשק) ועבירות נשק (הובלת נשק). על פי עובדות כתב האישום מכלוף **ייצר, הוביל וסיפק מטען חבלה** לעד המדינה והמעורבים האחרים, **כשהוא יודע למי מיועד** מטען החבלה, וכשהוא יודע סמוך לפגיעה שהולך להתבצע בו שימוש. אותו מטען שימש לרציחתו של המנוח ופצע שניים נוספים. בנוסף, סיפק מטען חבלה לאותם מעורבים לאחר כחודש ימים.

בעניינו של מכלוף קבע בית המשפט המחוזי כי אין מקום להרשיעו בעבירות הרצח וניסיון לרצח כמבצע בצוותא השותף באופן מלא לביצוע העבירות, אלא יש להרשיעו כמסייע:

"...נראה שהנאשם מצוי על הגבול הדק העובר בין מבצע בצוותא לבין מסייע. שכן, מחד גיסא, הנאשם מספק את המטען שבלעדיו לא ניתן היה לבצע את העבירות, נמצא בקשר עם כל האחרים, ויודע על הפגיעה המיועדת במי מקבוצת הגרוזינים ממש ערב הפיצוץ ובסמוך אליו. מאידך גיסא, הנאשם אינו מצוי בסוד העניינים ופרטי התכנון עצמו, ואינו לוקח חלק כלשהו בהטמנת מטען החבלה, בפעולות שנעשו קודם לכן בחיפוש מי מקבוצת הגרוזינים או בהפעלת המטען עצמו, נראה כי תרומתו לביצוע העבירה, גם אם אין המדובר בתרומה חיצונית מובהקת, עדיין יש לה גוון של מאפיינים חיצוניים יותר מאשר של מאפיינים פנימיים. אין בפנינו ראיה כי הנאשם היה עם האחרים בעת חלוקת התפקידים, או בעת התכנון הקונקרטי בו נקבע כיצד ואיך בדיוק יוציאו לפועל את הפגיעה ובאיזה עיתוי. אף מבחינת ההתנהלות של הנאשם והאחרים, נראה כי הנאשם לא היה במעגל הפנימי ממש של אותה חבורה עבריינית שביצעה את המעשה..." (ראה עמ' 120 להכרעת הדין).

בעניינו של המבקש, דומני כי מצב הדברים פשוט יותר שכן אין מחלוקת כי לא הוא שייצר את המטען ולא הוא שבסופו של דבר סיפק את המטען הקטלני בו נעשה שימוש לרצח המנוח. אשר למודעותו בנוגע לפגיעה המיועדת במנוח, הרי שלא עולה מחומר הראיות כי המבקש ידע למה מיועד המטען, בנוסף לא עולה כי ידע כיצד, מתי ואיך מתכננים עד המדינה ונאשם 2 לבצע את הרצח של טל קורקוס. בהקשר זה ראוי להפנות לסיכום אמרות עד המדינה ביחס למבקש.

- המבקש לא ידע למה עתיד לשמש המטען אותו ביקש עד המדינה מנאשם 3 וגם לא נכח בשיחה בין עד המדינה לנאשם 3.
- המבקש היה שותף לתיאום הספקת המטען מהחבר'ה מהצפון.
- הסיבה בגינה נסע עד המדינה לרכוש מטען מהחבר'ה מהצפון, הייתה במפגש הראשון בביתו של הנאשם 3. האחרון אמר ש"אין לו מטען". אין בחומר הראיות כדי ללמוד כי למבקש מודעות שלנאשם 3 יש מטען.
- עד המדינה מסר את התמורה עבור רכישת המטען למבקש, שכן האחרון לא רצה להיחשף בפני ניר כמי ששילם

עבור המטען.

- עסקת רכישת המטען מהצפון לא יצאה אל הפועל.
- המבקש לא חזר לחולון ולא השתתף במפגש בדירתו של נאשם 5, שם בפועל הועבר מטען לידי עד המדינה ונאשם 2 (מטען ב').
- עד המדינה לא יודע האם היה סיכום כלשהו בין המבקש ובין נאשם 3 לאחר כישלון עסקת המטען מהצפון. (עד המדינה: "הייתי אמור לקבל את המטען ביום למחרת מניר. כבר אמרתי את זה בעדויות הקודמות. זאת אומרת שהתשלום נשאר אותו תשלום אצל אליושה רק היום של הספקת המטען השתנה...").

עוד בהקשר זה, ראה עדות עד המדינה בבית המשפט מיום 13.01.2020 לשאלת התובעת:

"אחרי שבעצם אתה מבין שאתה לא מקבל את המטען באותו לילה מה קורה עם הכסף שהעברת לאליושה?"

"ת: אני לא ראיתי מה עשו עם הכסף בצפון, אני את הכסף נתתי לאליושה בתוך הבית. באתי לתת למיכאל מיכאל אמר לי אל תיתן לי תן לאליושה. נתתי לאליושה ומה קרה עם הכסף הזה אני לא יודע... אני בהתחלה אמרתי הכסף הזה עבר לניר והכל, למה? כי אני רציתי כמה שיותר להרחיק את מיכאל מהנושא הזה...".

12. דומני, כי במצב דברים זה ולאור מבחני הפסיקה, כאשר המבקש לא נמצא בליבת העשייה הפלילית של כלל נסיבות העבירה, פעילותו ממוקדת בניסיון הספקת מטען מאנשי הקשר שלו בצפון (מבחן הקרבה), וכאשר המבקש כאמור לא סיפק בסופו של דבר ולכן לא לקח חלק משמעותי וחיוני בביצוע העסקה בנוגע למטען הקטלני (מבחן הפונקציונליות), וכאשר התמורה הכספית שקיבל המבקש לידי לכאורה לא נפדתה, יוצא אפוא, שקיים כרסום משמעותי בתשתית הראייתית הלכאורית להיותו של המבקש מבצע בצוותא בעבירת הספקת המטען, וביתר שאת, כאשר המסד הראייתי ל"תכנית החלופית" עניינו יותר סברה והסקת מסקנות ללא עוגן ממשי בראיות אף בשלב הלכאורי.

לסיכום, מכל האמור לעיל עולה, כי ישנה חולשה ראייתית מסוימת באשר לקשר של המבקש למטען החבלה הקטלני, ומכאן שישנה חולשה ראייתית מסוימת גם באשר לעבירת ההריגה (ראה לעניין זה גם קביעת בית המשפט העליון בעניינו של הנאשם 5 כי קיימת חולשה ראייתית ביחס לאישום בעבירת ההריגה בבש"פ 4361/20).

עוד בהקשר למבקש, לא בכדי המשיבה נדרשה לתיקון כתב האישום על רקע השגות ההגנה במסגרת טענות מקדמיות. המותב העיקרי ציין במסגרת החלטתו שדחתה את הטענות המקדמיות כי לצורך ההכרעה בטענות המקדמיות, בית המשפט אינו נדרש לשאלה האם בדין הוגדר המבקש כ"מבצע בצוותא" (סוגיה שתוכרע לאחר שבית המשפט יקבע ממצאי עובדה), אלא אך לשאלה האם במידה והמבקש מודה בכתב האישום, מתקיימת עבירה. פשיטא כי הודעה כאמור מקימה את העבירות המיוחסות לנאשם.

עוד ציין המותב העיקרי: "קביעת בית המשפט נעשית על אף מבלי להזדקק לאמור בחלק הכללי לכתב האישום, אשר בזירות המתבקשת ומבלי לקבוע מסמרות אין בו כדי להפוך את המבקש כמבצע בצוותא, מכאן ולהבא, במסגרת כל פעילות עבריינית שתבוצע על ידי נאשמים 3 ו-5. סעיף זה, לכל היותר יכול להיות רלוונטי לשאלת מודעותם של נאשמים 3 ו-5 לאפשרות שהמטען עשוי לשמש להמתת אדם. כאמור, בהודעה המסוכמת של הצדדים בית המשפט לא נדרש להכרעה האמורה במסגרת הטענות המקדמיות" (ראה עמ' 4 להחלטה מיום 25.06.2020).

לטעמי, הקושי בקבלת הקונסטרוקציה המשפטית של המאשימה מתחדד אף יותר בהינתן האמור בפסק הדין שניתן בעניינו של אדרי מכלוף (תפ"ח 63752-10-15 מדינת ישראל נ' אדרי ואח'), שכן, המבקש דכאן לא ייצר את המטען ולא סיפק את המטען בפועל. ולכאורה לא ידע כיצד, מתי ואיך מתכננים עד המדינה והנאשם 2 לפגוע במנוח. וביתר שאת, כאשר למבקש, או למי מהמעורבים האחרים, לא מיוחסות עבירות בניגוד לחוק מאבק בארגוני פשיעה, תשס"ג - 2003.

13. ככל שנוגע לאישום השמיני - אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה.

14. המשיב יליד 1996, לחובתו שלוש הרשעות קודמות. הראשונה, מבית משפט לנוער משנת 2012, בגין חבלה חמורה. השנייה, משנת 2016, בגין החזקת נשק שלא כדין, איומים, ונדון ל- 23 חודשי מאסר בפועל. השלישית, מיום 28.03.2018, בגין קשירת קשר לפשע, הובלת נשק שלא כדין ונדון ל- 36 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 23.08.2017.

15. למעשה, המבקש סיים לרצות את עונש המאסר שנידון לו כאמור בסעיף 14 לעיל.

16. דומני, על רקע המכלול האמור לעיל, יש מקום לבחון היתכנותה של חלופת מעצר בעניינו של המבקש, הן בשל עוצמת הראיות נשוא האישום העשירי והעיקרי, והן בשל חלקו המצומצם יחסית במסכת האירועים המפורטת בשני האישומים המיוחסים לו.

17. קובע להמשך דיון וקבלת תסקיר ליום 28.02.2021 שעה 11:00.

18. המזכירות תזמן את המבקש למועד הנדחה באמצעות שב"ס, בכפוף לנהלים.

עותק ההחלטה יישלח לשרות המבחן ולב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ה' שבט תשפ"א, 18 ינואר 2021, בהעדר

עמוד 15

הצדדים.